

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "SENYORA, NO FOTEM!", DE JAUME LLAURADÓ

Barcelona, 21 de maig de 2009

Senyor senador, senyor diputat al Parlament, senyor diputat al Congrés, senyores i senyors, hi han moltes coses per dir, efectivament, i el llibre és en el fons una excusa per dir-les.

Jo, en tot cas, començo per una, que el Jaume s'ha deixat i l'editor també, i em sembla que és absolutament fonamental: no se'n descuidin, comprin el llibre!
(rialles)

Bé, el Jaume em va demanar que fes el pròleg del llibre, i em va enviar el llibre, el vaig llegir..., és d'aquells llibres que llegeixes i tens el somriure a la boca de manera permanent, perquè van passant coses, anècdotes, algunes que no coneixies coneixes, recordes, constates, i per tant és un llibre francament agradable.

Demanat-m'ho el Jaume no li podia dir que no, entre altres coses perquè jo també crec en el valor de l'amistat i crec, justament, que les persones que fan coses és important que siguin reconegudes, i si la meva petita aportació era escriure alguna cosa sobre aquest llibre, doncs encantat, i em sembla que el Jaume s'ho mereix i molt més que això. Per tant, Jaume, moltes gràcies a tu per deixar-me col·laborar en aquesta obra.

Dit això, jo voldria dir-los moltes coses, algunes de desordenades, però en tot cas reflexions que, d'alguna manera, vaig fer en el moment de llegir el llibre i en escriure les paraules que hi han al començament.

Primera, caldria que aquest llibre fos de lectura obligatòria, per entendre'ns, per a aquells joves socis culers, o no socis culers però fans del Barça, perquè ells es pensen que tot és bufar i fer ampolles: que enguany guanyarem tres títols així, pim-pam. Des de l'any 90, pràcticament des de l'any 91, hi ha hagut èpoques de tot, però, vaja, el Barça ha anat guanyant lligues, copes d'Europa, i per tant sembla que això sigui la normalitat, quan realment no és així.

Anteriorment els títols eren escassos, eren difícils i fins i tot de vegades hi havien molts condicionants perquè aquests títols no s'aconguessin.

Per tant, aquesta part d'història del Barça potser a vegades no és coneguda, però estaria bé que ho fos, perquè així, entre altres coses, es valoraria molt més el que passa ara, el que s'aconsegueix ara.

Després, hi ha un altre element que jo crec que és important. Aquest no fa referència a aquest llibre concretament, directament, però sí de manera indirecta. El Barça és un club, allò que es diu "més que un club", però el Barça ja és més que un club global. És a dir, el món que vivim és un món global, i això es nota, més o menys, en molts ordres de la vida: en l'ordre empresarial, en l'ordre polític, en l'ordre de la diplomàcia, etcètera. I el Barça també, és un club que s'ha globalitzat. Per exemple, des del punt de vista dels jugadors que pugen, la pedrera..., estem tan contents –i efectivament jo penso que n'hem d'estar– que a la final de la Copa d'Europa puguin jugar sis, set jugadors de la pedrera..., és fantàstic; alguns d'ells no han nascut a Catalunya, però s'han fet a la Masia. En pujar, adquireixen projecció mundial. La globalització del club, en la seva base i en la seva projecció és una evidència.

Però hi ha un altre element, que és l'anecdòtic, i és la força que té el Barça i que es desprèn d'algunes de les anècdotes. Si em permeten ho il·lustraré amb una que no és al llibre justament. És una anècdota d'anada i tornada. Vam fer una visita al Parlament del Marroc. A Catalunya tenim un conveni de relació l'Assemblea Nacional del Marroc, el Parlament del Marroc, i el Parlament de Catalunya. Bé, fruit d'aquest conveni, va venir en visita una delegació de l'Assemblea Nacional del Marroc i van estar aquí quatre o cinc dies i coincidia amb un partit del Barça. Vam dir al president de l'Assemblea Nacional del Marroc si volia anar al Barça, va dir que encantat, va anar al partit, era un partit de Champions i el van fer seure a la primera fila de la llotja. Bé, l'endemà l'home era l'home més feliç del món, perquè havia rebut tants missatges, però tants missatges, com mai res del que havia fet, perquè havia sortit enfocat diverses vegades a la llotja del Barça per Al-Jazira, que feia en directe el partit del Barça.

Per tant, la dimensió que agafava aquell home veient un partit del Barça al seu país –ja m’explicareu quina cosa més rara– era absolutament extraordinària. A més, m’ho va ensenyar, m’ho va dir... En fi, estava encantat.

Quan vam tornar la visita, estàvem passejant per un mercat d’aquests típics del Marroc i en sec sentim: “Barça, Barça!”, com si cridessin a algú dient-li “Barça, Barça!”. Què passa, no? Quan estàs en un lloc que no hi estàs habituat... I al final vam descobrir que era un noi que es deia Barça, que es deia Barça. “–Però es diu Barça? –Doncs, sí, sí, es diu Barça”. En fi.

La doble anècdota és d’anada i de tornada, bàsicament perquè siguem conscients de la dimensió que té aquest club, del que representa la globalització també en aquest aspecte, i per tant que algunes de les anècdotes i cites que estan escrites i explicades després aquí van molt més enllà, fins i tot, del que representen, i per tant que una segona edició del llibre ja haurà de tenir en compte altres elements importants.

Bé, dit tot això, jo crec que també hi ha una sèrie de qüestions que almenys a mi de la lectura del llibre em ve de gust explicar i dir, i que són, possiblement, fets en els quals tots hi estarem d’acord i que són molt evidents, però que està bé recordar-los de tant en tant.

Primer, aquesta comunitat de sentiments que hi ha, de sentiments i de valors que hi ha entre el club i el país, entre el Barça i Catalunya. Això és una constant, es repeteix amb diverses formes, amb diverses fórmules, en diverses èpoques, amb diversos protagonistes, però és permanent.

Conseqüentment, també hi ha aquells fets que són el rebuig explícit de la identitat nacional del club, per tant, del compromís del club amb el país. És també una evidència sostinguda en el temps.

També les funcions socials que el Barça ha fet al llarg de la seva història. De vegades a aquesta qüestió no hi donem la importància que realment té.

La projecció internacional de Barcelona, de Catalunya, segurament que el tema de l’Unicef és l’últim, però hi ha molts elements que al llarg de la història així ho han manifestat; per tant, el Barça és una marca que ven país, que ven Catalunya.

La integració dels nouvinguts, i aquí hi ha una frase genial –és una de les frases que hi surt. És una resposta d'un jugador: “–Què sento en ser estranger? –Al Barça no hi han estrangers.” Em fa l'efecte que també d'alguna manera demostra una manera de fer que, sincerament, en aquest país ha estat especialment important al llarg dels anys.

En fi, durant molt de temps el Barça ha estat refugi del catalanisme, i això també s'expressa i es veu, i és d'aquelles coses que també seria bo de poder mantenir amb una certa perspectiva i, sobretot, que la gent conegui.

Jo voldria acabar amb dos apunts més, i sobretot amb dues cites concretes, que em fa l'efecte que acaben d'il·lustrar algunes de les coses que volia expressar.

“Senyora, no fotem!”, jo crec que el to amb què es va dir aquell dia va ser una miqueta més contundent, perquè quan tu dius: “No fotem!” no ho dius així, “no fotem”. L'admiració hi és per alguna cosa. Podria haver tingut molts títols, molts, perquè realment n'hi ha de sucosos. Fins i tot, segurament que algun dia algú escriurà un llibre que es digui “Ho haveu vist?”, (*rialles*) perquè també això forma part una mica de l'imaginari col·lectiu i d'aquesta manera de fer i d'entendre el Barça que té tanta gent.

I lligant amb això, també fixem-nos una mica en la dimensió de tot plegat –i per tant, el valor que té haver recollit tot això–, les generacions futures quines referències tindran del Barça? Doncs segurament que la referència que tindran serà el “Keite” i el “Gusilus”. No sé si és bo o és dolent. En qualsevol cas, el que sí que constato és que el Barça com a fenomen –“Crackòvia” com a fenomen ha superat el “Polònia”, sembla– alguna cosa deu haver significat i alguna cosa també ens ha de fer pensar a tots plegats. En aquest sentit, la reflexió la deixo aquí, però el que és evident és que el que ha comportat tot això, francament, és molt interessant d'analitzar i les connotacions que té, com aquest llibre o com molts d'altres programes de ràdio i de televisió que entren en aquest fons, francament és interessant reflexionar-hi.

Acabo, i acabo amb dues cites. Una: l'any 1993 Pere Farreras parla del Barça dient que fa futbol amb denominació d'origen. Jo crec que la frase és perfecta per ara, perquè si es fa futbol amb denominació d'origen és ara. I jo crec que, en fi, Guardiola ha aconseguit una cosa que té molt de mèrit, que és expressar –això no

vol dir que altres equips i clubs no ho puguin fer, no m'estic posant amb ningú, que quedi clar; al contrari, encoratjo que tothom ho faci a la seva manera–, el que sí que estic dient és que el Barça en aquests moments, en aquesta temporada, amb la manera de fer, ha aconseguit que una certa manera de fer catalana acabés triomfant.

Què vol dir això? El treball, l'esforç, la disciplina, l'ordre, el sentit comú, l'objectiu, i aquesta és la manera de fer d'aquest país. Aquests són els valors que tenim en aquest país.

Per tant, jo crec que aquest futbol amb denominació d'origen és francament interessant que s'escrigués el 93 i que ara torni.

I acabo amb una frase que m'encanta d'un culer dels més il·lustres que hi han, d'un dels millors escriptors que té aquest país i que no és altre que mossèn Ballarín. Diu mossèn Ballarín: “Però el Barça és gairebé èpica, una èpica de poble, on com, en d'altres senyals nostres, s'hi entortolliguen virtuts i misèries”.

Doncs això, moltes gràcies i l'enhorabona, Jaume, per aquest llibre.